2025-67-RE

Causa 2025-67-RE

(Llobet Campi c/ Principat d'Andorra)

Número de registre 439-2025. Recurs d'empara

Sentència del 17 de novembre del 2025

BOPA núm. 141, 26 de novembre del 2025

En nom del Poble Andorrà;

El Tribunal Constitucional;

Atès l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 22 de juliol del 2025, per la representació processal del Sr. Joan Llobet Campi, mitjançant el qual interposa un recurs d'empara contra l'aute del 10 de juny del 2025, dictat per la Secció d'Instrucció Especialitzada 1 de la Batllia, i, contra l'aute del 3 de juliol del mateix any, dictat pel Tribunal de Corts, per una presumpta vulneració del dret a la llibertat, reconegut a l'article 9 de la Constitució, així com del dret a la jurisdicció, en el seu vessant del dret a obtenir una decisió fonamentada en Dret, reconegut a l'article 10 del mateix text, i, atès que demana al Tribunal Constitucional que atorgui l'empara sol·licitada, que declari la vulneració dels drets esmentats, que anul·li les resolucions recorregudes, que ordeni la posada en llibertat immediata del recurrent amb efectes a comptar des del proppassat 10 de juny del 2025, o de manera subsidiària, que se substitueixi la mesura cautelar de presó provisional per la d'arrest domiciliari amb control monitoritzat, la qual es duria a terme al domicili familiar de la seva propietat al Principat. També demana, que es reconegui el dret del recurrent a ser indemnitzat pel temps

transcorregut en situació de presó provisional a partir del 10 de juny del 2025, en la quantia que determini la jurisdicció ordinària mitjançant el procediment adient;

Vista la Constitució, especialment els articles 9, 10, 41.2, 98 c) i 102;

Vista la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, especialment el títol IV, capítols primer i sisè;

Vist l'aute del Tribunal Constitucional del 9 de setembre del 2025 que va admetre a tràmit aquesta causa sense efectes suspensius;

Vist l'escrit d'al·legacions presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 29 de setembre del 2025, pel Ministeri Fiscal;

Vistes les conclusions formulades dintre de termini per les parts i pel Ministeri Fiscal;

Escoltat l'informe del magistrat ponent, Sr. Pere Pastor Vilanova;

1. Antecedents processals davant les jurisdiccions ordinàries

1.1. El 12 de febrer del 2025, la Secció d'Instrucció Especialitzada 1 de la Batllia va dictar un aute mitjançant el qual declarava processat, entre d'altres, el Sr. Joan Llobet Campi per uns presumptes delictes majors de contraban, d'associació il·lícita i de blanqueig de diners o de valors comés amb habitualitat, i, decretava la seva presó provisional fonamentant-se en el risc de fugida i en el risc que pogués perjudicar la instrucció de la causa (apartats 2 i 6 de l'article 103 del Codi de procediment

penal).

1.2. La representació processal del recurrent va presentar un recurs d'apel·lació contra la mesura de presó provisional, i el 7 de març del 2025, el Tribunal de Corts va dictar un aute que desestimava aquest recurs i confirmava íntegrament la motivació i la decisió de la Batllia.

1.3. El 10 de juny del 2025, la Secció d'Instrucció Especialitzada 1 de la Batllia va dictar un aute que prorrogava la presó provisional del Sr. Joan Llobet Campi per un període de 4 mesos a comptar del 12 de juny del 2025 sobre la base dels mateixos motius anteriorment esmentats.

1.4. La representació processal del recurrent va presentar un recurs d'apel·lació contra aquesta decisió, i, el 3 de juliol del 2025, el Tribunal de Corts va dictar un aute que desestimava aquest recurs i que confirmava íntegrament la decisió de la Batllia.

1.5. El 22 de juliol del 2025, la representació processal del Sr. Joan Llobet Campi va interposar un recurs d'empara contra l'aute del 10 de juny del 2025, dictat per la Secció d'Instrucció Especialitzada 1 de la Batllia, i, contra l'aute del 3 de juliol del mateix any, dictat pel Tribunal de Corts, per una presumpta vulneració del dret a la llibertat, reconegut a l'article 9 de la Constitució, així com del dret a la jurisdicció, en el seu vessant del dret a obtenir una decisió fonamentada en Dret, reconegut a l'article 10 del mateix text.

2. Argumentació jurídica

2.1. Argumentació del recurrent

- Pel que fa a la seva sostracció a la Justícia, el recurrent al·lega que la motivació que justificaria aquest motiu en les decisions impugnades no està ajustada a l'exigència constitucional en matèria de protecció del dret a la llibertat.

- Si bé no qüestiona que una motivació per remissió pugui ser constitucionalment acceptable, allò

que defensa és que aquest tipus de motivació no s'ajusta a l'exigència constitucional en matèria de decisions restrictives del dret a la llibertat, quan la remissió s'efectua en relació amb una decisió adoptada 3 mesos abans d'acordar la pròrroga de la presó provisional i, precisament, una decisió que va valorar un moment i un espai temporal concret, com va ser el moment inicial en què es va acordar la presó provisional.

- Retreu al Tribunal de Corts haver avalat aquesta possibilitat, quan el dret a la llibertat requereix una valoració de les circumstàncies personals actuals i contraposades amb la situació actual respecte de les actuacions.

- Segons el seu parer, era evident que la seva situació personal havia de ser novament valorada i ponderada en atenció a l'estat actual de la investigació en el moment concret de la pròrroga, tenint en compte no només la gravetat de la pena, sinó el fet que ja havia complert amb part d'aquesta eventual futura pena; i això s'ha de posar igualment en relació amb si, en atenció amb el seu arrelament, el risc de fugida s'havia vist disminuït, o si es podia veure disminuït per decisions menys restrictives del dret a la llibertat o si s'havia de mantenir.

- Cas que aquest risc es mantingués, addueix que la valoració havia d'efectuar-se respecte de les circumstàncies concurrents actuals -no passades.

- Per aquests motius, considera que la decisió impugnada està totalment mancada de motivació, és contrària al principi *favor libertatis* i és vulneradora del dret a la llibertat.

- D'altra banda, afegeix que el risc de fugida que se li imputa no està acreditat que existís en el moment de dictar la pròrroga de la presó provisional. Ans al contrari, consta en els autes, el seu fort arrelament al Principat, on resideix de forma ininterrompuda durant bona part de la seva vida, podent fins i tot accedir a la nacionalitat andorrana, complint el criteri de residència temporal permanent, previst a l'efecte, tenint els seus vincles familiars, laborals i socials al Principat, i disposant aquí també de l'habitatge familiar habitual en propietat. Al·lega que és igualment incert el raonament aportat pel Tribunal de Corts -suplint en part les mancances de la resolució impugnada en apel·lació- que el seu únic arrelament al Principat fos l'econòmic, ja que el seu fill és nascut a Andorra. Ell té tota la seva vida al Principat -malgrat ser de nacionalitat espanyola.

- Pel que fa al risc d'entorpir la instrucció de la causa, el recurrent retreu a la Batllia mencionar de forma genèrica i sense individualitzar, que els aparells de telefonia d'alguns dels processats estiguin pendents de pràctica forense, quan, posteriorment, es va desprendre de les actuacions que la diligència ja es trobava practicada i a disposició de la batlle instructora des del 29 de maig del 2025, però en cap cas havia estat incorporada de forma foliada a les actuacions. Per tant, els arguments

de la batlle en el moment d'acordar la pròrroga de presó no estan fonamentats i vulneren el seu dret a la llibertat, ja que no justifiquen la concurrència del risc, previst a l'article 103.6 del Codi de procediment penal.

- En darrer lloc, la batlle instructora menciona la possibilitat abstracta de futures diligències que puguin veure's entorpides per un risc que els processats se sostraguin de la Justícia en cas de ser acordada la seva llibertat. Tanmateix, aquesta suposició, sense cap motivació, no pot fonamentar una presó provisional sense vulnerar el dret a la llibertat i el dret a obtenir una decisió fonamentada en Dret.

- El Tribunal de Corts fonamenta aquest risc en la seva condició de màxim dirigent i en la seva posició preeminent respecte dels empleats i altres dirigents i en el fet, que segons les seves pròpies paraules, actuava sempre en interès de l'empresa per la qual treballava de manera que la seva llibertat podria incidir i comprometre la pràctica de les diligències relacionades amb la societat esmentada. No obstant això, el recurrent considera, però, que el Tribunal de Corts no ha valorat que de les actuacions practicades consta igualment que la societat en qüestió s'ha desvinculat completament d'ell, fins al punt que també se l'ha revocat del càrrec d'administrador únic de la societat, sent aquest càrrec a dia d'avui ostentat per una altra persona.

- Per aquests motius, addueix que s'ha vulnerat el seu dret a la llibertat, reconegut a l'article 9 de la Constitució.

- Finalment, retreu al Tribunal de Corts no haver-se pronunciat sobre les demandes subsidiàries contingudes en el seu recurs d'apel·lació, com són la llibertat provisional condicionada al compliment d'alguna de les obligacions de l'article 110.2 del Codi de procediment penal -obligació de romandre al Principat d'Andorra amb lliurament del seu passaport i/o obligació d'abstenir-se d'entrar en contacte amb una o més persones, o, la substitució de la mesura de presó provisional actual per la mesura cautelar d'arrest domiciliari amb control monitoritzat, la qual es pot dur a terme al domicili familiar al Principat de la seva propietat.

- Ja s'ha acreditat la idoneïtat de l'arrest domiciliari amb control monitoritzat per aconseguir les finalitats igualment buscades amb la presó provisional -garantir la seva presència el dia de la vista i, en aquest cas particular, la pràctica de les proves que la batlle consideri escaients.

- Sigui com sigui, el Tribunal de Corts ha incorregut en una incongruència omissiva i ha vulnerat el dret a obtenir una decisió fonamentada en Dret, atès que no ha donat cap resposta sobre cap d'aquestes opcions.

- Per acabar, demana al Tribunal Constitucional que atorgui l'empara sol·licitada, que declari la vulneració dels drets esmentats, que anul·li les resolucions recorregudes, que ordeni la seva posada en llibertat immediata amb efectes a comptar des del proppassat 10 de juny del 2025, o de manera subsidiària, que se substitueixi la mesura cautelar de presó provisional per la d'arrest domiciliari amb control monitoritzat, la qual es duria a terme al domicili familiar de la seva propietat al Principat. També demana, que es reconegui el seu dret a ser indemnitzat pel temps transcorregut en situació de presó provisional a partir del 10 de juny del 2025, en la quantia que determini la jurisdicció ordinària mitjançant el procediment adient.

2.2. Argumentació del Tribunal de Corts

- Després d'examinar el contingut de l'aute objecte de recurs d'apel·lació, el Tribunal de Corts conclou que aquest compleix amb l'exigència d'estar degudament motivat en Dret.

- Pel que fa al risc de fugida, és cert que la Batllia efectua una motivació per remissió quan refereix que no s'han modificat les circumstàncies que van donar lloc a la mesura acordada, ja que es manté la imputació per tots els delictes objecte de processament, tenint en compte la natura i la gravetat dels fets, així com la pena assignada, i encara de manera més precisa, es remet directament a l'aute dictat per aquest Tribunal en grau d'apel·lació el 7 de març del 2025, concretament al seu considerant segon, el qual declara que cal valorar la situació personal de l'acusat, situació que no ha variat des d'aquell moment.

- Tal i com ho posa en relleu el Ministeri Fiscal, la fonamentació per remissió és respectuosa amb el dret fonamental a la jurisdicció i compleix el cànon de constitucionalitat.

- Considera que no es deixa de destacar la importància de les penes previstes pels delictes imputats que van, d'una pena mínima de 3 anys i mig de presó a la màxima de 14 o fins i tot 15 anys pels promotors, amb el fet que el recurrent està pròxim a l'edat de jubilació i és de nacionalitat espanyola, i que el principal motiu d'arrelament és econòmic, que la seva dona no treballa fora de casa i que té el pis i els comptes embargats, conjunt de fets que comporta, ara per ara, un marcat risc de fugida del recurrent.

- Pel que fa al risc de perjudicar la instrucció de la causa, i que apareix íntimament lligat amb el risc de fugida, precisament per la condició del recurrent com a màxim dirigent i amb una posició

preeminent respecte dels empleats i altres dirigents i pel fet, que segons les seves pròpies paraules, actuava sempre en interès de l'empresa per la qual treballava, de manera que la seva llibertat podria incidir i comprometre la pràctica de les diligències relacionades amb la societat esmentada. Nogensmenys, el Tribunal de Corts considera que s'ha de valorar igualment la necessitat de preservar la instrucció d'eventuals ingerències foranes, atesa la dimensió transnacional que havia adquirit l'activitat delictiva investigada, sent així necessari el manteniment de la mesura cautelar personal decretada.

- Per aquests motius, el Tribunal de Corts desestima el recurs d'apel·lació i confirma íntegrament la decisió de pròrroga de la presó provisional de la Batllia per un període de 4 mesos.

2.3. Argumentació del Ministeri Fiscal

- El Ministeri Fiscal considera que concorren diversos motius que fan que la presó provisional del recurrent sigui procedent, idònia, necessària i proporcionada, i que aquests motius han estat fonamentats en les resolucions impugnades, donant satisfacció als estàndards constitucionals en relació amb els drets fonamentals a la jurisdicció i a la llibertat.

- El primer d'aquests motius és la concurrència d'un risc de sostracció de l'acció de la justícia. Els tribunals ordinaris, després d'analitzar la situació del recurrent, confirmen que aquesta es manté en el sentit que: (i) la imputació continua sent la mateixa; (ii) el component de transnacionalitat de l'activitat delictiva també es manté; (iii) la situació de jubilació imminent del recurrent roman igualment inalterada; (iv) així com la seva nacionalitat i les implicacions que aquesta té en matèria d'extradició des del seu país d'origen, impossibilitant-la; i, (v) tot això posat en relació amb la gravetat de les penes associades als delictes investigats, que fan que el seu arrelament no contrabalanci el risc de fugida, també a la vista de l'esdevinguda situació laboral del recurrent.

- El Ministeri Fiscal precisa que part d'aquesta argumentació continguda en l'aute del 10 de juny del 2025, dictat per la batlle instructora, es va fer per remissió expressa; i l'aute del 3 de juliol del mateix any, dictat pel Tribunal de Corts, confirma la compatibilitat constitucional de la fonamentació per remissió i motiva les raons per les quals el risc de sostracció de l'acció de la justícia del recurrent s'ha de mantenir, ja que la seva situació descrita en l'aute del 7 de març del 2025 no ha variat des d'aleshores.

- Per consegüent, el Ministeri Fiscal constata que la presó provisional del recurrent no s'ha fonamentat en una simple remissió a valoracions ja fetes anteriorment, sinó que tant la Batllia, com

el Tribunal de Corts han efectuat una valoració de la situació processal i personal del recurrent en el moment d'emetre les seves resolucions, constatant que aquestes no han variat respecte de les anteriors. De fet la seva relació laboral s'ha deteriorat encara més i la seva jubilació encara està més propera.

- Recorda que el recurrent està processat per un presumpte delicte major de contraban de tabac per un valor proper al milió d'euros, pel seu correlatiu blanqueig de diners, i tot allò, en el context d'una estructura organitzada, estant processat també pel delicte major d'associació il·lícita; recorda que la penalitat associada a aquestes infraccions penals oscil·la entre 3,5 anys de pena mínima de presó (4 anys i 3 mesos pels promotors o dirigents de l'associació il·lícita) fins als 14 anys de pena màxima de presó (15 anys pels referits promotors o dirigents), ventall de pena d'una gravetat tal que (especialment tenint en compte que les penes superiors a 5 anys de presó han de ser necessàriament fermes) comporten per si mateixes un risc de fugida, per ser consubstancial a la naturalesa humana tractar d'eludir l'eventual compliment d'una responsabilitat penal d'aquesta entitat.

- Conclou que aquest risc de sostreure's de l'acció de la justícia es manté i s'agreuja a la vista de les circumstàncies personals del processat que no té un arrelament suficient com per contrabalançar un risc de fugida tan marcat.

- Des de la perspectiva personal i econòmica, el fet que el recurrent tingués previst jubilar-se aquest any i que sigui de nacionalitat espanyola agreugen el risc de fugida esmentat.

- Segons el seu parer, aquest risc de sostracció de l'acció de la justícia no es pot veure contrabalançat per cap altra mesura (per ex. un arrest domiciliari provisional amb control monitoritzat), ja que les reduïdes dimensions del Principat, en connexió amb les circumstàncies exposades abans, impedirien una reacció policial efectiva davant l'eventual fugida del processat.

- Posa en relleu que la causa ja ha estat tramesa al Tribunal de Corts per ser jutjada, circumstància que determina que el risc de sostracció de l'acció de la justícia s'accentuï a la vista de la imminent possible declaració de responsabilitat criminal que es podria dictar, també tenint present les penes imposades en el marc d'aquesta causa.

- Per aquests motius, l'existència d'un risc de sostracció de l'acció de la justícia per part del recurrent, en els termes previstos a l'apartat 2 de l'article 103 del Codi penal, comporta que la seva presó provisional es presenti com a l'única mesura possible per contrabalançar aquest risc, sent aquesta proporcional, idònia i necessària, com així ho recullen els autes impugnats.

- El segon dels motius que justifiquen la presó provisional del recurrent, és el risc de perjudicar el desenvolupament normal de la instrucció.

- Si bé és cert que la instrucció es troba en un estadi molt més avançat que fa 4 mesos, quan es va acordar inicialment la presó provisional del recurrent, i que s'han pogut prendre les declaracions dels treballadors que es trobaven sota les seves ordres i la seva jerarquia, en la situació actual, la causa s'ha pogut tramitar amb especial celeritat i ja s'ha dictat l'aute de conclusió de sumari, no obstant això, també s'ha de protegir el funcionament normal de les diligències probatòries que s'han de celebrar durant la vista oral, les quals es podrien veure perjudicades per la llibertat del recurrent, en particular, per evitar la seva ingerència en la declaració de terceres persones que eren anteriorment els seus subordinats.

- Pel que fa a les peticions subsidiàries, el Ministeri Fiscal constata que en el *petitum* del seu recurs d'apel·lació, el recurrent sol·licitava que s'acordés la substitució de la seva presó provisional per la mesura d'arrest domiciliari amb control monitoritzat. I aquest Ministeri Fiscal va sol·licitar que aquesta petició fos denegada.

- Ara bé, és cert que l'aute impugnat no va resoldre expressament sobre aquesta petició específica, ni tampoc va atendre a la nostra petició específica.

- Per consegüent, d'acord amb la jurisprudència constitucional en la matèria (veg. la sentència del 14 de juliol del 2025, recaiguda en la causa 2025-37-RE), el Ministeri Fiscal considera que cal atorgar parcialment l'empara, però no en el sentit d'atorgar la llibertat al recurrent, sinó en el sentit de declarar la vulneració del dret a la jurisdicció, en el seu vessant del dret a obtenir una decisió fonamentada en Dret, en relació amb la manca de motivació de la desestimació de l'arrest domiciliari amb control monitoritzat, anul·lant l'aute del 3 de juliol del 2025 del Tribunal de Corts i retrotraient les actuacions per tal que, amb plenitud de jurisdicció, aquest es pronunciï sobre aquesta petició del recurrent.

3. Fonaments jurídics del Tribunal Constitucional

3.1. El motiu d'aquest recurs d'empara es basa en el suposat caràcter contrari a la Constitució de les

decisions judicials impugnades, és a dir, l'aute del batlle instructor del 10 de juny del 2025, confirmat posteriorment pel Tribunal de Corts, el 3 de juliol del 2025. Ambdues decisions versen sobre la denegació de la llibertat provisional del recurrent. L'interessat estima que s'han vulnerat els seus drets constitucionals protegits en els articles 9 i 10 de la Constitució.

3.2. Són fets pacífics que el recurrent va ser processat el 12 de febrer del 2025 pels presumptes delictes majors de contraban, d'associació il·lícita i de blanqueig de diners o valors comés amb habitualitat. L'aute de processament esmentat també ordenava la seva presó provisional. El Ministeri Fiscal refereix que el recurrent hauria participat, presumptament, en un entramat delictiu dedicat al contraban de tabac per un import proper al milió d'euros. La privació de llibertat va ser objecte d'una primera pròrroga de 4 mesos, el 10 de juny del 2025, mesura contra la qual el recurrent va interposar un recurs d'apel·lació, que va ser denegat pel Tribunal de Corts, el 3 de juliol del 2025.

La denegació de la llibertat del processat per part del Tribunal de Corts se sustenta en dos motius principals: el risc de fugida i el risc de no perjudicar el desenvolupament normal de la instrucció (article 103, apartats 2 i 6, del Codi de procediment penal).

3.3. El recurrent al·lega la vulneració dels articles 9 i 10 de la Constitució. El Tribunal començarà la seva anàlisi per l'article 9.1. El recurrent insisteix, en particular, en la manca de motivació i en la desproporció de la seva privació de llibertat.

Aquest Tribunal ha tingut l'ocasió d'afirmar en el passat que el dret fonamental a la llibertat constitueix la "*pedra angular*" de l'Estat de Dret i que la presó provisional suposa una afectació molt profunda i feixuga en el dret fonamental a la llibertat personal (veg. les sentències del 10 d'octubre del 2016 -causa 2016-27-RE- i del 16 de gener del 2017 -causa 2016-31 i 27-2-RE). Del redactat de l'article 9.1 de la Constitució ("*Totes les persones tenen dret a la llibertat i a la seguretat i només en poden ésser privades per les causes i d'acord amb els procediments establerts a la Constitució i les lleis*") també és indiscutible que tota privació de llibertat ha de tenir una base legal, com també que la presó provisional s'aplica a persones encara no jutjades i que, per tant, gaudeixen de la presumpció d'innocència, de manera que l'esmentada "*mesura ha de considerar-se d'aplicació excepcional, subsidiària, provisional i proporcionada al fi perseguit*".

El control de la legalitat, així com la proporcionalitat de la restricció de la llibertat i la seva raonabilitat constitueixen els principals eixos del control d'aquest Tribunal, estant la nostra jurisprudència en consonància amb aquella del Tribunal Europeu dels Drets Humans (S., V. i A. c/ Dinamarca, GS, núm. 35553/12, §77, del 22 d'octubre del 2018).

A més, cal afegir que la privació de llibertat és una mesura tan greu que només es justifica com a

darrer remei i això després de descartar la imposició d'altres mesures menys severes per ser considerades insuficients per salvaguardar l'interès personal o públic que exigeix tota detenció provisional.

3.4. Si apliquem aquests principis generals al cas que ens ocupa, resulta el següent.

El primer dels motius que avança el Tribunal de Corts per justificar la primera pròrroga de la presó provisional rau en el risc de fugida del recurrent. El Tribunal de Corts fa valer, principalment, els arguments següents: 1) la importància de les penes assignades als delictes imputats (entre 3,5 anys i 15 anys de presó); 2) la nacionalitat estrangera (espanyola) del processat que impossibilitaria la seva extradició vers Andorra en cas de condemna i de fugida; 3) un arrelament bàsicament econòmic al país; 4) la proximitat de l'edat de jubilació; i, 5) l'esposa no treballa fora de casa.

El segon argument que al·lega el Tribunal penal consisteix en afirmar que la posada en llibertat de l'avui recurrent en empara podria perjudicar la instrucció, especialment el lliure testimoniatge dels seus empleats, compte tingut de la seva condició de màxim dirigent de l'empresa que hauria utilitzat per facilitar tabac de contraban destinat a França i emmascarar l'origen delictiu dels fons en efectiu que ingressava. També al·lega la dimensió transnacional de l'activitat delictiva, als efectes de preservar la instrucció d'eventuals ingerències foranes.

La lectura d'aquests arguments està prou motivada i és convincent, de manera que esdevenen, actualment, compatibles amb el cànon de constitucionalitat emprat per aquest Tribunal. No es pot oblidar que les penes assignades als delictes subjacents són molt importants, de manera que el risc de fugida esdevé possible ateses les circumstàncies personals del recurrent. A més, el risc d'interferències amb els testimonis tampoc es pot descartar, sent indiferent el fet que el recurrent no ostenti actualment cap càrrec de confiança dins l'empresa tabaquera per la qual treballava. D'altra banda, el temps actual de presó provisional (8 mesos en total) tampoc apareix desproporcionat.

Per tot l'exposat, s'imposa desestimar el greuge relatiu a la vulneració del dret a la llibertat, establert a l'article 9.1 de la Constitució.

3.5. En darrer terme, el recurrent impugna -ara sobre la base de l'article 10 de la Constitució- que el Tribunal de Corts no hagi analitzat les seves pretensions subsidiàries.

Aquest Tribunal Constitucional ha establert en el seu aute del 26 de juliol del 2021, en la línia amb la seva doctrina (causes 2019-16-RE, 2018-67-RE i 2016-12-RE, entre d'altres), que la congruència

exigeix una correlació entre les pretensions de les parts i allò que es decideix en la resolució judicial, alhora que exposa que el deure de congruència no requereix un pronunciament sobre tots i cadascun dels arguments emprats per les parts. Tot i així, no es poden excloure les desestimacions tàcites.

En el nostre assumpte, el Tribunal de Corts, en el seu considerant tercer decideix: "*atesa la desestimació el recurs formulat (...) no escau analitzar les peticions subsidiàries efectuades*". És clar que la pretensió principal (posta en llibertat) ha estat refusada, no obstant això, la resolució judicial no conté cap aparell argumental que fonamenti la desestimació de la petició subsidiària de llibertat provisional condicionada al compliment d'una o més obligacions d'aquelles previstes a l'article 110.2 del Codi de procediment penal ni (encara més subsidiàriament) de la mesura d'arrest domiciliari amb control monitoritzat, per la qual cosa la infracció del cànon constitucional de motivació resulta evident, de manera que el recurs d'empara ha de ser acollit només per aquest darrer motiu.

3.6. L'estimació parcial del recurs d'empara justifica la no imposició de les costes processals (article 92.4, *a contrario*, de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional).

Decisió:

En atenció a tot això que s'ha exposat, el Tribunal Constitucional, per l'autoritat que li confereix la Constitució del Principat d'Andorra,

Ha decidit:

1. Estimar parcialment el recurs d'empara interposat per la representació processal del Sr. Joan Llobet Campi contra l'aute del 3 de juliol de 2025, dictat pel Tribunal de Corts.

2. Declarar que no s'ha produït cap vulneració del dret a la llibertat, reconegut a l'article 9.1 de la

Constitució.

3. Declarar que s'ha vulnerat el dret a la jurisdicció, en el seu vessant relatiu al dret a obtenir una decisió fonamentada en Dret, reconegut a l'article 10 de la Constitució, en relació amb la manca de motivació de la petició subsidiària de llibertat provisional, condicionada al compliment d'una o més obligacions d'aquelles previstes a l'article 110.2 del Codi de procediment penal i, encara més subsidiàriament, de la mesura d'arrest domiciliari amb control monitoritzat.

4. Anul·lar l'aute del 3 de juliol de 2025, dictat pel Tribunal de Corts, i, retrotreure les actuacions per tal que, amb plenitud de jurisdicció, aquest es pronunciï amb la corresponent motivació, respecte de les mesures abans esmentades.

5. Desestimar totes les demés pretensions del recurrent.

6. No efectuar imposició de les costes processals d'aquest recurs.

7. Publicar aquesta sentència, d'acord amb allò que disposa l'article 5 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, al *Butlletí Oficial del Principat d'Andorra*.

I així, per aquesta sentència nostra, que ha de ser notificada a la representació processal del recurrent, a la Secció d'Instrucció Especialitzada 1 de la Batllia, al Tribunal de Corts i al Ministeri Fiscal, ho pronunciem, manem i signem a Andorra la Vella, el 17 de novembre del 2025.

Joan Manel Abril Campoy

President

Pere Pastor Vilanova

Vicepresident

Josep-D. Guàrdia Canela

Magistrat

Jean-Yves Caullet

Magistrat